

Ilse Bockstaele

Gewoon anders

Met tekeningen van Hilde Van Craen

averbode

VLAAMSE FILMPJES • HALFJAANDELIJKS

• Inlichtingen en bestellingen

Voor België: Uitgeverij Averbode nv, Postbus 54, 3271 Averbode. Tel. +32 (0)13 78 01 11 - fax +32 (0)13 77 33 11 (78 01 83) - 000-0235701-88 - website: www.averbode.be

Voor Nederland: Vlaamse Filmpjes, Postbus 248, 5680 AE Best. Tel. +31 (0)499 330103 - fax +31 (0) 499 329328 - e-mail: info@averbode.nl - website: www.averbode.nl

• Verantwoordelijke uitgever: F. Noël, Abdijstraat 1, 3271 Averbode

• Gedelegeerd bestuurder: B. Dubois

ISSN 0773-1027 • Deze uitgave ondersteunt de actie van OVAM, die het milieu wil beschermen door het optimale hergebruik van papier aan te moedigen. Dit tijdschrift heeft een grote documentaire waarde. Daarom roept het zijn lezers op het zo veel mogelijk te bewaren. De lezers die het blad niet bewaren, vragen wij het op een milieuvriendelijke manier te verwijderen. Dat kan bijvoorbeeld via de daartoe bestemde afzonderlijke papierophaling of papiercontainers in uw gemeente. **Het binnenwerk van dit tijdschrift wordt gedrukt op 100 % gerecycleerd papier.**

De levering van de producten die in dit nummer worden aangeboden gebeurt normaal binnen de week na ontvangst van uw bestelling. Mocht het product in herdruk zijn of uitverkocht zal de koper hiervan worden verwittigd. U hebt 14 werkdagen bedenktijd. Indien u van de aankoop zou afzien, vragen wij u de zending in de originele verpakking en met een voldoende frankering terug te zenden naar Uitgeverij Averbode nv, PB 54, 3271 Averbode.

De persoonlijke gegevens die door u verstrekt worden, worden door Uitgeverij Altiara Averbode nv en Uitgeverij Averbode nv, p 54, 3271 Averbode, gebruikt om u op de hoogte te houden van hun activiteiten en uitgaven. Op eenvoudig verzoek kunt u uw gegevens inkijken en eventueel verbeteren.

Onder voorbehoud van alle rechten. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, gereproduceerd, verspreid of op andere wijze meegedeeld aan het publiek zonder uitdrukkelijke voorafgaandelijke toestemming van de uitgever. Niet-gevraagde manuscripten worden niet teruggestuurd.

Ondanks al onze inspanningen om aan de verplichtingen inzake het beeldmateriaal van dit nummer te voldoen, is het mogelijk dat bepaalde rechtshouders ons onbekend gebleven zijn. Wij stellen ons ter beschikking voor het oplossen van hun probleem.

Vlaamse Filmpjes is een publicatie van Uitgeverij Averbode nv. Andere tijdschriften van Uitgeverij Averbode nv voor dezelfde leeftijd: Zonneland (tijdschrift) en Samuel (gelooftijdschrift).

Vlaamse Filmpjes, Postbus 54, 3271 Averbode

• Editoriaal directeur: Jan Lembrechts

• Hoofdredacteur: Sonja Wuytens

• Coördinatie: Kathleen Schuyten

• Eindredactie: Gitta Van Reeth

• Taaladviseur: Roger Vanbrabant

• Beeldarchief: Greet Van Dessel

• Prepress: Chris Beelen, Margot Kumeling

• Artdirector: Guido Goris

• Adjunct-artdirector: Catherine Bourgeois

• Vormgeving: Paul Hoskens

Ilse Bockstaele

Gewoon anders

Met tekeningen van Hilde Van Craen

Gewoon anders

‘Ik wil je nooit meer zien!’ riep Gitta toen ik haar de laatste keer zag. En ze trok de voordeur met een smak dicht.

Nee, dat klopt niet helemaal. Eigenlijk was het de voorlaatste keer. Ze duwde de deur nog even open om met een rood hoofd tegen me te schreeuwen dat ik er maar niet aan moest denken nog bij haar langs te komen.

Ik vroeg me af wat ze daarmee bedoelde. Wilde ze nu net wel of toch niet dat ik haar achterna kwam? Ik besloot gewoon niets te doen. Ook ik voelde me niet begrepen en was behoorlijk boos. Misschien had ik het kunnen zien aankomen dat het allemaal op ruzie met mijn beste vriendin zou uitdraaien, maar ik was al een tijd te veel met iets anders bezig geweest. Nu ja, niet met iets, maar met iemand om precies te zijn ...

Vakantie

De rode beertjes waren de lekkerste. Die smaakten naar lippenstift. En daarna de groene. Die smaakten zoals de punt van haar balpen, waarop ze tijdens de lessen soms knabbelde, fruitig en zomers.

Met gesloten ogen zoog Eleni op het snoepje. Nog meer hield ze van zure beertjes. Daar kon je gekke bekken van trekken.

Ze dacht aan de twee lange zomermaanden die zich voor haar uitstrekten. Net als de zee, waaraan maar geen einde leek te komen en die gewoon overging in de horizon.

‘We zouden zeilles kunnen nemen’, zei ze dromerig. Ze nam nog een beertje, maar haar mondhoeken trokken naar beneden. Ze hield niet van de smaak van drop.

‘En naar het vuurwerk gaan kijken op de pier’, vulde Gitta aan. ‘Zoals vorig jaar.’

Toen had een van de jongens van een hogere klas tegen haar gezegd dat de lichtjes die in haar ogen fonkelden nog mooier waren dan het vuurwerk. Dat was heerlijk geweest.

‘Ik hoop dat we deze keer wel mogen fietsvliegeren.’ Eleni zag zich al in een driewieler, getrokken door een grote vlieger, over het strand razen.

Ze keek in het zakje voor ze er nog een beertje uit viste. Liever geen twee zwarte na elkaar.

‘En dat er opnieuw een strandbarbecue zal zijn’, zei Gitta.

Ze zaten op een barkruk achter de toeg van de Seatime, de taverne die Eleni’s moeder uitbaatte. In het Nederlands was dat ‘Zeetijd’ en dat vond Eleni veel mooier: nu het vakantie was, voelde het alsof ze zeeën van tijd had.

Ze zaten daar vaak. Om elkaar geheimen te vertellen zoals alleen hartsvriendinnen dat kunnen.

Over mooie jongens en over de nieuwste hit van Tokyo Hotel en over wat je zoal kunt doen als je met je handen vol in een lange rij voor de kassa staat en plots merkt dat de rits van je broek openstaat. Zulke dingen vertelden ze daar op die kruk aan elkaar. Het geroezemoes overstemde hun verhalen en niemand schonk aandacht aan hen.

Eleni en Gitta. Ze verschilden van elkaar als wit en zwart. Eleni was zo mager als een lat, had lang blond haar en had altijd wel zin in iets anders. Gitta had bruin haar, was nogal mollig en kon ervan genieten iets opnieuw te beleven. En toch hadden ze elkaar altijd zo goed begrepen alsof ze twee dezelfde mensen waren.

‘Twee cola, een icetea, een tonic, een blonde Leffe, vier pils, twee dame blanche, een Fristi en een kopje koffie’, onderbrak Eleni’s moeder hun dagdromen. ‘En er is haast bij!’ voegde ze er streng aan toe toen geen van beiden bewoog.

Eleni zuchtte. Het terras van de Seatime was volgelopen met toeristen die voor het weekend samen een gocart hadden gehuurd. Als het druk was, moest Eleni weleens helpen.

‘Ik zal dan maar gaan’, zuchtte Gitta.

‘Ja, laat me maar in de steek!’ Eleni was al cola aan het inschenken. Maar ze glimlachte erbij. Gitta moest altijd vroeg thuis zijn. Bij Eleni vergaten ze geregeld wanneer het bedtijd was.

‘Bedien jij tafel drie?’ Haar moeder wees met haar hoofd naar een hoek.

Laetitia

Aan dat tafeltje zat een grote, blonde vrouw van ongeveer veertig jaar. Haar ogen hadden de kleur van zacht babyblauw.

Het meisje dat naast haar zat, was erg tener en leek te oud om haar dochter te kunnen zijn. Ze had grote, bolle ogen.

Haar tanden, die erg groot waren voor zo een klein meisje, piepten van tussen haar lippen naar buiten. Er liep een druppeltje speeksel langs haar kin.

Eleni vond haar zo vreemd dat ze alleen maar staarde. Ze vergat gewoon te vragen wat ze wilden drinken.

‘Cola en koffie verkeerd, alsjeblieft’, zei de blonde vrouw ten slotte.

Het meisje keek niet op, maar staarde naar de gouden glitters die in een bol naar beneden dwarrelden en een blinkend laagje legden over een sprookjeskasteel.

‘Daar kan ze uren zoet mee zijn’, zei de vrouw. ‘Ze houdt erg veel van sneeuwballen. Dit is een speciale. Ze heeft hem net gekregen van een verkoper in een stalletje. Ze bleef er maar naar kijken en toen gaf hij hem aan haar. Naar het schijnt, zou je van goud blij en gelukkig worden ...’

Eleni knikte alleen maar. Ze begreep niet waarom de vrouw haar dat allemaal vertelde.

Er viel een lange stilte.

‘Cola en koffie’, herhaalde Eleni ten slotte. Ze draaide zich om en beende resoluut naar de toog.

‘Verkeerd’, hoorde ze nog net. ‘Koffie verkeerd.’

Buiten trokken donkere wolken samen. Er hing een zomers onweer in de lucht.

Eleni goot de melk in een kopje.

De blonde vrouw nam haar handtas en ging naar het toilet.

In de verte rommelde de donder. Alsof er iemand de hemel aan het verbouwen was en af en toe met een hamer een stuk van een muurtje naar beneden sloeg. De toeristen op het terras tuurden naar boven alsof je naar de donder kon kijken. De meesten namen hun drankje en zochten binnen een plaatsje.

Eleni drukte op de knop van de stoommachine om de melk te warmen. Dat maakte altijd een hels lawaai, dat ze niet plezierig vond.

Het vreemde meisje staarde nog steeds naar de bol, maar het sneeuwde niet meer. Ze zat boven op haar handen en wiegde heen en weer.

Waar hadden ze de koekjes nu weer gelaten? Eleni moest er onder de toog even naar zoeken.

Het meisje schommelde ondertussen met haar bovenlichaam gevaarlijk naar voren en naar achteren. Het leek alsof ze de ene keer met haar hoofd tegen de tafel zou slaan en de andere keer met haar stoel achterover zou vallen.

Een eerste bliksemschicht schoot door de hemel. Een paar kinderen schrokken, maar iemand stelde hen gerust. 'Niet bang zijn, ze zijn hierboven gewoon aan de elektriciteit aan het werken.'

Nu de cola nog, dacht Eleni. En dan maar hopen dat ik hun alles zonder morsen kan brengen.

Ze was bijna bij het tafeltje toen het meisje onverwachts opsprong, haar aankeek en toen zichzelf met haar vlakke hand op haar neus sloeg.

'Au!' riep Eleni en er gutste koffie over de rand van het kopje. Ze zette het dienblad neer en voelde aan haar eigen neus alsof die ook een klap had gekregen. 'Wat is er?' vroeg ze toen.

Het meisje sloeg zich opnieuw. Haar vingers waren krom en leken allemaal een andere richting uit te wijzen. Ze legde haar hoofd in haar nek en slaakte een langgerekt 'Aaaaaaaah!', dat van ergens diep in haar buik leek te komen.

Eleni zag dat er dikke tranen langs haar wangen gleden.

Het was nu heel stil in de taverne. Iedereen keek naar het vreemde meisje. De muziek klonk luid. Een vrouw zong met een hoge stem. Harde, vlugge, luide muziek. Een soort rock.

Eleni had een wee gevoel in haar buik. Alsof het daar bij haar ook ergens pijn deed. Ze keek om zich heen, maar er was niemand die haar te hulp schoot.

En opeens deed ze wat ze hoopte dat iemand met haar zou doen als ze zich zo voelde. Ze trok het gezicht van het meisje tegen haar schouder aan, zodat ze de wereld rondom zich niet meer hoefde te zien. En haar rechterhand legde ze op het vrije oor van het meisje, zodat ze niet meer hoefde te horen. Ze boog zich naar het meisje toe en zei zacht een paar woordjes. Haar lippen raakten het hoofd van het meisje. In het licht van de bliksem leek ze wel een tovenaars die bezweringen prevelde.

‘Het is goed zo’, hoorde ze zichzelf zeggen. Ze begreep er niets van, want ze had juist het gevoel dat alles fout zat. Maar ze bleef het herhalen. ‘Het is goed zo ... het is goed zo ... het is goed zo ...’ Er klonk gegrom uit de buik van het meisje. Alsof haar pijn zich een weg naar buiten baande.

Toen was de blonde vrouw er weer. Haar ogen hadden dezelfde kleur als de blauwe wikkels rond de muntjes die je bij de bakker uit het snoepmandje kon nemen. Sterke muntjes, adembenemend sterk.

De vrouw ging voor Eleni staan, zodat niemand het meisje nog kon zien. Toen pas trok het geroezemoes zich langzaam weer op gang.

‘Bedankt’, zei de vrouw en ze keek Eleni recht in haar ogen.

Eleni wist niet goed wat te doen. Het meisje hing als een lappenpop in haar armen. Er was geen spoor van weerstand meer.

‘Ik neem haar wel van je over.’ De vrouw nam het meisje van Eleni aan alsof ze een breekbaar cadeautje was. Zo’n kristallen figuurtje van Swarovski, dacht Eleni.

De vrouw streelde het meisje. Eleni bleef staan waar ze stond.

‘Waarom huilt ze?’ vroeg Eleni na een lange stilte.

‘Haar oma is overleden’, antwoordde de vrouw.

‘O!’ Eleni dacht aan haar eigen oma. Die kwam nog dikwijls naar de taverne. Om te breien en om naar het komen en gaan van de mensen te kijken. Ze had haar eigen plekje aan een tafeltje dicht bij de toog. Soms had Eleni dolle pret met haar. Dan lachten ze om de gekke shorts en bikini’s in vreemde kleuren en met grappige prints.

Eleni wilde iets zeggen om de vrouw duidelijk te maken hoe erg ze het vond, maar plots voelde ze iets vreemds. Het vreemde meisje frunnikte met haar scheve vingers aan het riempje van haar short.

‘Ze vindt je aardig’, zei de vrouw.

‘O!’ deed Eleni weer.

‘Misschien moet je maar een keer bij haar langskomen’, zei de vrouw. ‘Ze woont in het tehuis hier wat verderop. Je weet wel, in De Stroming.’

Buiten dreigde het onweer nog steeds. De vrouw stopte het meisje in haar jas. Een opvallend groene regenjas. Het duurde even voor het cadeautje was ingepakt.

‘Ze heet Laetitia’, zei de vrouw toen ze weggingen. Ondertussen hadden haar ogen weer de kleur van babyblauw.

‘Vraag naar haar als je naar De Stroming komt.’

Cadeautjes kopen

‘Zeg, Eleni ...’

‘Ja?’

‘Denk je dat een T-shirt met een grote print erop me zou staan? Met een ceintuur losjes over mijn heupen?’

Gitta draaide opvallend met haar billen.

‘Hm ... Het hangt ervan af wat die print voorstelt.’

‘In de Gabber hangt er zo’n combinatie op de paspop.’

‘Hm ...’ deed Eleni weer. Ze zoog dromerig op een latje chocolade. ‘Wat moet het gek zijn om samen met allemaal andere mensen in een huis te wonen. Net of je je hele leven op kamp bent.’

Ze had Gitta over Laetitia verteld. Daarna waren ze vertrokken om een cadeautje voor Elly te kopen. Die gaf de volgende dag een verjaardagsfeestje. Maar in gedachten bleef Eleni bij Laetitia hangen.

Gitta dartelde verder. ‘Er is ook nog een zwart bolhoedje bij. Gewoon te gek!’ Ze draaide zich frivool om en wandelde achteruit. ‘Ik denk dat dat heel mooi moet zijn op een jeans met een brede zoom. Zo eentje die net tot onder de knie komt.’

‘Ik vraag me af wie die blonde vrouw was. Ze leek me veel te jong om haar moeder te zijn.’

Gitta bleef staan. ‘Je luistert niet’, pruilde ze.

‘Zou die vrouw haar zus kunnen zijn?’

‘Je luistert niet.’

‘Zei je wat?’

‘Ja! Ik zei al twee keer dat je niet luistert!’

‘Sorry, ik zat ergens anders met mijn gedachten.’

‘Ja, bij dat stomme meisje van gisteren.’

‘Ze is niet stom’, zei Eleni fel.

‘Oei! Sorry als ik mevrouw op haar lange tenen getrapt heb!’

Gitta keek boos. ‘Is ze je beste vriendin, misschien?’ voegde ze er na een korte stilte aan toe, al wilde ze dat niet echt vragen.

‘Ben je gek, dat ben jij toch.’

‘Oké, blij dat we het daarover eens zijn.’

‘We hebben toch de BFF gezworen. Dat ben ik niet vergeten, hoor.’

‘Best Friends Forever’ hadden ze gezworen met hun rechterhand op hun hart. Beste vriendinnen voor altijd.

Op Gitta's gezicht brak een glimlach door en opeens begonnen ze allebei te lachen.

‘Zullen we hier even naar binnen gaan? Misschien verkopen ze er wel iets leuks.’

Door de deuropening sloeg harde beat naar buiten. *Doenkedoenkedoenkedoenke*. Eleni kreeg het gevoel dat haar hartslag werd overgenomen en sneller of trager ging als het ritme van de muziek veranderde. Rode, groene en blauwe lichten flitsten aan en uit, waardoor de meisjes de spulletjes moeilijk konden bekijken.

Gitta klemde oorclips met grote rode bloemen vast aan haar leletjes en gooide haar haar naar achteren. Ze keek in de spiegel en schaterde het uit.

Er waren oorbellen en halskettinkjes, armbandjes en leuke tassen om alles in te stoppen. Ze rommelden in grote bakken met sjaaltjes en hippe hoesjes voor mobieltjes. Ze staken spelden in hun haar en lachten om gekke hoeden die ze combineerden met veelkleurige paraplu's.

De juffrouw van de winkel kwam nog een keer vragen of ze hen kon helpen kiezen.

‘Nee, dank u, het lukt wel’, zei Eleni weer.

‘Oeps!’ schrok Gitta even later. ‘Ik moet ervandoor, Eleni! Straks ben ik te laat voor het avondeten. We moeten vlug wat kiezen.’

Geen minuut later vroeg ze de juffrouw een setje met drie haarlinten in te pakken. ‘En jij, Eleni? Wat neem jij?’

Eleni stond onbewooglijk naar een vreemd juweeltje te kijken. ‘Dat daar’, zei ze vastbesloten. ‘Voor Laetitia.’

‘Wat? Voor dat stomme meisje?’

‘Ze is niet stom!’ Eleni draaide zich met een ruk om en keek haar vriendin recht in haar ogen.

‘Oké, oké’, zei Gitta sussend. ‘Maar wat koop je dan voor Elly? Je hebt niet genoeg geld om ...’

‘Niks’, zei Eleni.

‘Maar je kunt toch niet zonder cadeautje naar haar feestje gaan!’

‘Nee. Dan ga ik maar niet.’

‘Je gaat niet?’ echode Gitta stomverbaasd.

‘Juist, dat heb je goed gehoord.’ Eleni probeerde het uit te leggen. ‘Toen Laetitia wegging, was ze erg triest. Ze leek op ...’

Ze zocht een gepaste vergelijking. ‘Weet je nog dat Snorrie vorig jaar doodging? Minoesj was toen echt triest.’ Snorrie en Minoesj waren de poezen van Gitta. ‘We hebben toen alles wat we konden gedaan om Minoesj weer vrolijk te maken’, vervolgde Eleni. Ze herinnerde zich nog dat ze veel met Minoesj hadden gespeeld en speelgoedjes gekocht en haar verwend met haar lievelingseten. ‘Ik wil zo graag dat Laetitia ook weer glimlacht ...’

Gitta bleef boos. Dat kon je zien aan de manier waarop ze haar geld aan de juffrouw gaf en het cadeautje uit haar handen snakte.

‘Je gaat dus niet? Ook goed! Je zult niet weten wat je mist!’ Ze beende naar de winkel deur, maar draaide zich nog een keer om. ‘Ze is wél stom! Je zult het zien! Ze zijn allemáál stom, daar in De Stroming!’

Klamme handen

‘Als er drie groene auto’s passeren, bel je aan’, zei Eleni tegen zichzelf.

Er reed een olijfgroene Mercedes voorbij ... een donkergroene Ford ... een mosgroen bestelbusje ...

Eleni bleef staan waar ze stond.

‘Als de kat die daar bij het standbeeld zit naar je kijkt als ze oversteekt, dan bel je aan’, fluisterde ze.

Haar hart klopte sneller en ze voelde dat haar benen een beetje beefden.

De gestreepte kat slenterde de straat op, ging daar pardoos op haar achterste zitten en krulde haar staart om zich heen. Met haar groene ogen keek ze even naar Eleni en toen begon ze haar poot te likken.

Maar Eleni kon nog steeds niet bewegen.

‘Als er twee minuten lang niets beweegt in het huis, keer je terug’, veranderde ze van tactiek.

Ze keek op haar horloge. 16:20:18 uur.

Precies zesendertig seconden later deed iemand de deur open om een jongen van een jaar of zestien buiten te laten.

Die jongen liep naar de straat en bleef daar staan. Al is staan niet het juiste woord. Hij sprong van zijn ene been op het andere en klapte om de haverklap in zijn handen. Als er een auto voorbijreed, stak hij zijn hand op. Bij een vrachtwagen zwierde hij zijn armen in de lucht alsof hij net een spelletje tafelfootbal had gewonnen.

Wat doet hij toch allemaal? dacht Eleni.

Ze zijn allemáál stom, daar in ‘De Stroming’! hoorde ze Gitta’s stem in haar hoofd roepen.

Haar nieuwsgierigheid won het van haar angst om aan te bel-len. Ze rechtte haar rug en liep resoluut naar de deur. Ze duwde op het rode tongetje van de leeuw. Bijna verwachtte ze dat hij ‘Rooaaaarr!’ zou roepen en haar verslinden, maar ze hoorde alleen maar ‘Dingdong!’ Haar handen waren klam en ze had het gevoel dat ze dringend moest plassen.

Een leuk cadeautje

‘Hallo!’ zei de vrouw die de deur opendeed.

Eleni slikte. ‘Ik ... eh ...’

‘Ja?’

‘Ik ben Eleni. Ik eh ... ik kom voor Laetitia.’

De vrouw glimlachte en deed de deur helemaal open. ‘Dat is goed. Kom erin, ik zal gaan kijken waar ze is. Ga daar maar even zitten.’

Een beetje teleurgesteld zakte Eleni weg in een grote fauteuil. Zit wel lekker, dacht ze. Ze keek om zich heen en vond de kamer gezellig ingericht. Kleurig tafellaken, leuke kussens ... Aan de muren hingen ingelijste tekeningen. Met een paar potloodlijnen afgebeelde figuurtjes. Hun hoofd een grote bol, hun lijf een rechthoek. Hun armen leken op de hark die haar vader in de tuin gebruikte en als benen hadden ze twee strepen met ballen voor de voeten. Net kindertekeningen, dacht Eleni. Wie zou die gemaakt hebben?

Plots ging de deur open en er verscheen een meisje. Haar ene been was minstens een paar centimeter langer dan het andere en daardoor waggelde ze een beetje. Ze had een jasje aan. ‘Koud’, zei ze.

‘Heb je het koud?’ vroeg Eleni en ze wierp een snelle blik op haar eigen blote armen.

Het meisje begon te zingen. ‘O dennenboom, o dennenboom, nanananaanananana ...’

Dat kan ze toch niet menen? dacht Eleni. De zomer is nog maar net begonnen!

Ze zijn allemáál stom, daar in ‘De Stroming’! flitste opnieuw door haar hoofd.

Ze voelde zich ongemakkelijk en viste een kauwgummetje uit haar zak. Kersensmaak.

Het meisje ging zitten. ‘Koud’, zei ze nog een keer. Toen zweeg ze en staarde ze Eleni alleen maar aan.

Als een engel uit de hemel kwam de blonde vrouw de kamer binnen. De zon viel door het raam op haar gezicht. Haar ogen waren als de bodem van een zwembad waarin het water zachtjes klotst.

‘Leuk dat je gekomen bent!’ Ze kwam naar Eleni toe en stak haar hand uit. ‘Tijd om ons voor te stellen ... Ik ben Veerle, de zus van Laetitia. Ik kom elke week een dag naar hier. De andere dagen woont ze bij haar begeleiders.’ Haar handdruk was stevig. ‘Welkom!’

‘Ik ben ... eh ... Eleni’, stamelde Eleni. Ze besepte nog steeds niet goed wat er allemaal gebeurde. Ze stak het zakje met het cadeautje omhoog.

‘Kom maar mee’, zei Veerle. ‘Maar je moet wel stilletjes zijn.’

‘Doet Laetitia misschien een dutje?’

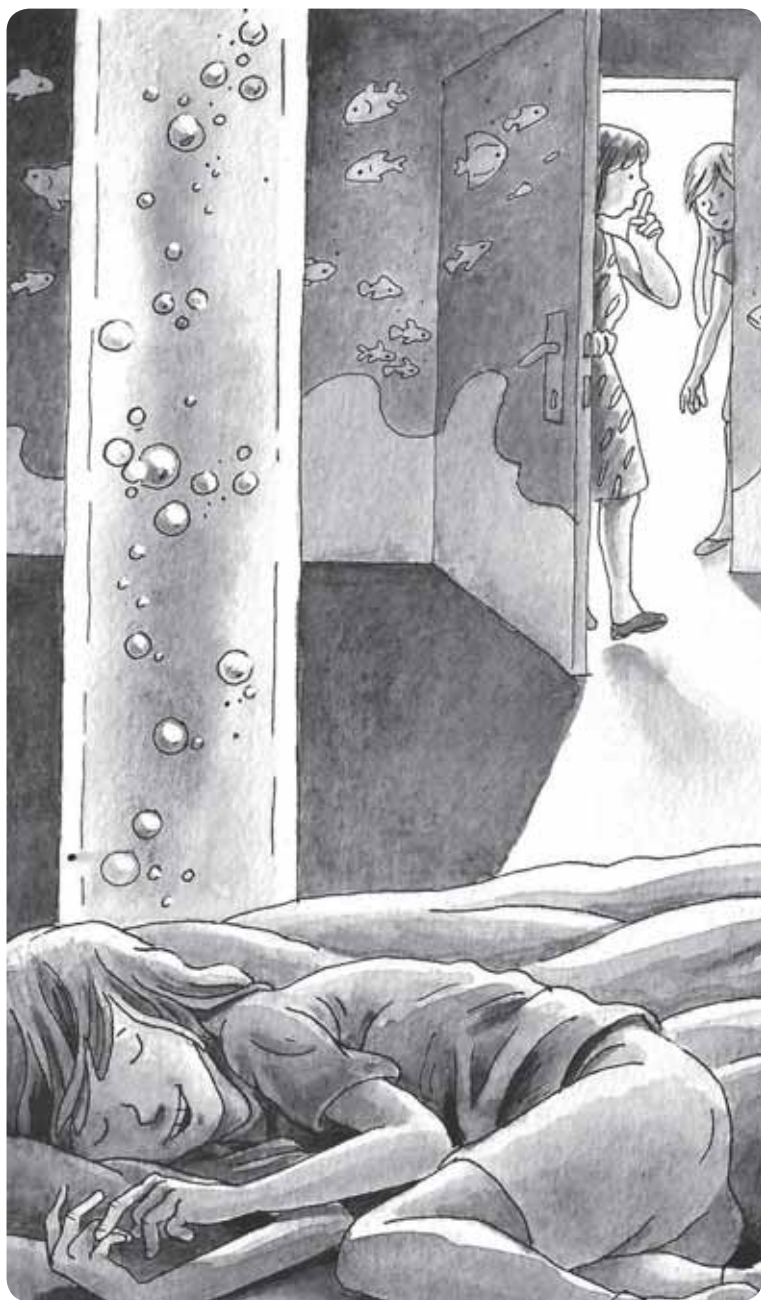
‘Nee. Ze is aan het snoezelen.’

‘Wát is ze aan het doen?’

Veerle wenkte haar en gaf haar een teken dat ze op haar tenen mee de trap op moest. Toen ze boven kwamen, draaide ze zich om, perste haar lippen op elkaar en deed alsof ze die op slot deed en de sleutel weggooide. Dat kende Eleni nog van toen ze klein was. Ze deed alles na en gooide haar sleutel van de trap.

Veerle wees naar haar ogen en daarna naar de deur, die op een kier stond. Eleni keek door de kier en haar mond viel open van verbazing.

Laetitia lag opgerold op een dikke matras, die schommelde bij elke beweging die ze maakte. Naast het bed stond een zuil met water, waarin belletjes opstegen. Het licht in de zuil wisselde van kleur. Van blauw over rood en geel naar groen en paars.

Aan de muren hingen overal gekleurde visjes. Het leek wel een hele school die door de muziek met zeegeluiden heen zwom. Een wierookstokje deed Eleni denken aan de zilte geur van de zee die in de taverne hing als de wind van de kant van het water kwam.

‘Net een groot aquarium’, fluisterde ze.

Veerle trok zachtjes de deur dicht. ‘Hier kan ze echt genieten’, fluisterde ze.

‘Waarom doet ze dat?’ wilde Eleni weten.

‘Laetitia leeft vooral in haar eigen wereld. Daarin kan het soms wat saai zijn. Hier krijgt ze allerlei dingen aangeboden die ze leuk vindt en waarvan ze niet overstuur raakt. In die kamer is ze gelukkig.’

Veerle was zo vriendelijk dat Eleni besloot het er maar op te wagen. ‘Is ze ...’ Ze draaide met een vinger rondjes ter hoogte van haar voorhoofd.

‘Gek?’ vroeg Veerle.

‘Wel eh ... nee, niet gek, maar eh ...’

‘Ja, ze is gek.’

Eleni schrok van dat antwoord.

‘Ja, gek’, herhaalde Veerle. ‘Maar niet gekker dan jij en ik’, glimlachte ze.

‘O!’ deed Eleni en het viel haar op dat ze dat de laatste dagen al vaak had gezegd.

‘Ze is gewoon anders’, zei Veerle.

Gewoon anders, herhaalde Eleni in gedachten. Bestaat dat wel, gewoon anders?

‘Is ze altijd al zo geweest?’ vroeg ze.

‘Er ging van alles mis in mama’s buik. Voor ze geboren werd, wisten we al dat Laetitia niet zoals wij zou zijn.’

‘Dus ... dus je bent gewoon anders of je bent het niet? Je kunt het niet worden?’

‘Juist’, knikte Veerle. ‘Het is niet besmettelijk.’ Haar ogen werden blauwer toen ze ze tot spleetjes kneep. Maar ze zei niets meer.

Even hing de stilte tussen hen in als een slecht gesloten hek.

Maar opeens duwde Veerle het hek opnieuw open. ‘Zullen we je cadeautje afgeven?’

Eleni knikte. ‘Graag!’

Veerle duwde de deur van de kamer zachtjes op en wenkte Eleni.

‘Laetitia ...’ Veerle ging naast het meisje op het bed zitten. Ze zakte een beetje naar beneden. Het was een warmwatermatras.

‘Ken je Eleni nog, Laetitia?’ Ze wachtte even, maar er kwam geen antwoord. ‘Ze was bij je toen we iets gingen drinken. Nu heeft ze een cadeautje voor je meegebracht ...’

Eleni legde het pakje in Laetitia’s schoot. Ze hield haar adem in, vol verwachting.

De stilte weerkaatste elk geluid.

Krrrrr, deed het papiertje toen Veerle het openscheurde. Ze moest even zoeken hoe het doosje openging.

‘Ooooo, wat mooi!’ fluisterde ze toen.

In het doosje zat een ring met een kleine sneeuwbol eraan. Veerle schoof de ring over een vinger van Laetitia. Die schudde met haar hand en keek hoe de sneeuwvlokken langzaam tot rust kwamen op de kleine pinguïn die vrolijk danste in het midden van de bol. Toen er een witte sprei over het diertje lag, schudde Laetitia opnieuw en keek ze naar de sneeuwval alsof het de eerste keer was.

‘Dank je wel, Eleni’, zei Veerle. Haar ogen waren nu net zo blauw als de molens op de porseleinen kopjes van het antieke servies van Eleni’s oma.

Laetitia schudde weer met de bol. Voor even was haar wereld zo klein als die van het pinguïntje. En ze was nu heel rustig.

Leuk op een andere manier

Met een zakje chips met peper- en zoutsmak zaten Eleni en Gitta voor de televisie. Het was vrijdagavond en Gitta bleef een nachtje slapen.

‘Je had die verzameling moeten zien’, vertelde Eleni. ‘Het leek wel een souvenirwinkel. Sneeuwballen met vuurtorens, ballen met vissen en zeepaardjes ... Er waren er met kerstmannen, met paarden en katten, met de Eiffeltoren en het Atomium ... In allerlei kleuren en formaten ...’ Eleni spreidde haar armen uit.

‘Sneeuwballen zijn voor kleuters’, zei Gitta kort en ze zapte naar een andere zender.

Een omroepster kondigde de laatavondfilm aan. Het verhaal van een koppel dat hun eerste kindje verwacht. Hun vreugde maakt plaats voor een nachtmerrie als blijkt dat het kindje ernstig gehandicapt is. Er breekt een strijd uit: de moeder en de vader raken het er maar niet over eens of ze het zullen houden of niet.

Eleni's vader zette de televisie af. ‘Bedtijd!’ Hij rekte zich uit en geeuwde luid. Op vrijdagavond was hij meestal erg moe van een lange werkweek en dan kon hij wel wat kribbig zijn.

Eleni reageerde niet.

‘Kom op, meiden, bedtijd! Heb je me niet gehoord?’

Eleni had wel gehoord dat hij iets zei, maar ze had het niet verstaan. Het scherm was al een paar minuten donker, maar ze zat er nog steeds naar te staren.

‘Joehoe!’ hoorde ze haar moeder roepen en die wuifde met een hand voor haar ogen. ‘Is er iemand thuis daarboven?’

‘Mama ...’ zei Eleni.

‘Ja, meisje?’

‘Kun je er zomaar voor kiezen een kindje niet te houden?’ Eleni begreep het allemaal niet.

Papa krabde in zijn haar en keek op zijn horloge. Eleni zag hem denken dat hij wilde gaan slapen.

‘Dat kun je niet zomaar, schat’, antwoordde Eleni’s moeder. ‘Je kunt dat alleen als het kindje nog niet lang in je buik zit. Of ook wel als je weet dat het ernstig ziek zal zijn.’

‘Dus had Laetitia’s mama ervoor kunnen kiezen het kindje weg te laten halen?’

‘Ik denk van wel, schat.’ Haar moeder kwam dicht tegen haar aan zitten.

‘Maar ze deden het niet ...’

‘Nee’, mengde haar vader zich in het gesprek. ‘Ik denk dat ze heel erg naar haar uitkeken. Ze wisten dat ze gehandicapt zou zijn en toch noemden ze haar Laetitia. Weet je wat dat betekent?’

Eleni schudde haar hoofd.

‘Vreugde’, zei hij en hij kuste haar welterusten op haar voorhoofd.

‘Ik vind Laetitia niet leuk’, fluisterde Gitta toen ze samen in het grote logeerbed lagen.

‘Waarom niet?’ vroeg Eleni.

‘Ik weet het niet.’

‘Omdat ze niet danst en springt en lacht zoals wij dat doen?’

‘Ja, zoiets.’

‘Ik vind haar leuk op een andere manier.’

Daar had je het woord weer. Anders. Maar niemand kon Gitta uitleggen wat er zo leuk was aan anders. Zelfs Eleni kon dat niet. Gitta vond het leuker om samen met vriendinnen dezelfde dingen te doen.

‘Ook goed’, zei Gitta en ze draaide zich op haar zij.

Die avond hoefde Eleni's moeder geen twee keer naar boven te komen om te zeggen dat het nu eindelijk eens stil moest worden.

Een gemene streek

Eleni haastte zich. 's Woensdags spraken ze altijd af op het speelpleintje en nu was ze al een halfuur te laat. Ze was bij Laetitia geweest en had er lang met Veerle gepraat. Ze had Veerle gevraagd of ze van Laetitia hield.

'Toen we klein waren, hoopte ik soms dat ze uit mijn leven zou verdwijnen', had Veerle gezegd. 'Dat ik niet altijd haar hand moest vasthouden als we boodschappen deden. Dat ik op straat de blikken van de mensen die ons nastaarden niet meer moest voelen. Dat ik niet meer zou schrikken telkens als ze schreeuwde. En nog veel meer. Ik heb vaak gewenst dat ze er niet meer zou zijn ...' Ze had haar neus opgetrokken en in haar ogen gewreven, die Eleni deden denken aan het zachte blauw in aquarellen. 'Maar als ze nu mijn hand vasthoudt en ik voel hoe ze rustig wordt, of als ze tegen me aan leunt als we op de bank zitten, dan weet ik dat ik haar niet zou kunnen missen.'

Eleni had daar een hele poos over nagedacht en daarna was ze naar het park vertrokken.

'Hé, Gitta, waar is Eleni?' hoorde ze Sander van ver roepen.

Ze voelde haar hart een sprongetje maken. Ze was blij dat hij naar haar vroeg. Hij was best een knappe jongen. Heel wat leuker dan de pukkels die in haar groep zaten.

'Bij haar vriendinnetje, zeker', smaalde Gitta.

'Heeft ze dan een nieuwe vriendin?' vroeg Saar met een piepstemmetje vol ongeloof. Gitta en Eleni waren twee handen op één buik. Waar je de een zag, zag je ook de ander. En nu hadden ze ruzie?

‘Ja, hoor!’ grijnsde Gitta. ‘Maar die is niet normaal. Om zich goed te voelen moet ze naar voren en naar achteren wiegen. Ze kunnen dat domme kind beter een schommelpaard kopen.’ Ze kroop op de wip in de vorm van een paard en wiegde zo gevaarlijk heen en weer dat het ding bijna kraakte.

De hele groep lachte luid, maar Eleni voelde een steek door zich heen gaan.

‘En ze is zo lelijk als de nacht!’ In een grimas sperde Gitta haar ogen wijd open en liet haar tong naar buiten hangen tot er een draad speeksel op haar T-shirt liep.

Er steeg gejoel op uit de groep en er klapte zelfs iemand in zijn handen.

Eleni verstopte zich achter de toren van de schommel en hield Gitta in de gaten. Valse tik! dacht ze. Ze staarde naar Gitta alsof ze haar wilde laten voelen dat ze er was. Als ze hard genoeg haar best deed, zou Gitta wel terugkijken, daar was ze zeker van.

‘En weet je wat ze doet als ze bang is?’ riep Gitta.

‘Nee!’ De groep hing aan haar lippen en ze genoot ervan.

Ze ging op een bank staan, zodat ze boven iedereen uittorende.

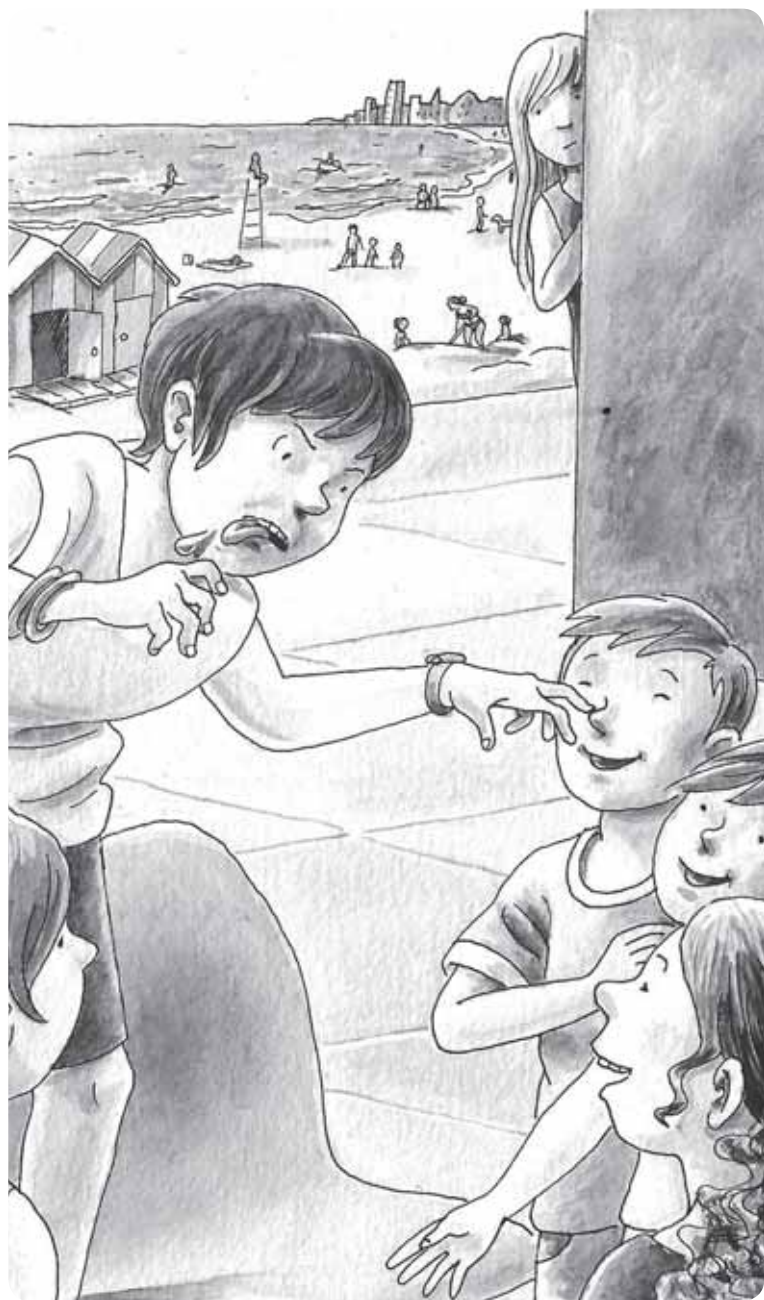
‘Ze heft haar hand ...’ Ze zweeg even en kromde haar vingers tot een klauw, die ze heel traag in de richting van de groep liet neerdalen.

De kinderen waanden zich in een horrorfilm en bibberden op klaarlichte dag voor het monster dat hen zou verscheuren.

‘En dan ...’ Gitta keek op, recht in Eleni’s ogen. ‘En dan ...’ Ze aarzelde.

‘En dan wat?’ Een durver in de groep werd ongeduldig.

‘Dan slaat ze zichzelf domweg in haar gezicht!’ Gitta greep met haar hand naar haar gezicht alsof de klauw haar wilde verscheuren. Tussen haar gespreide vingers door bleef ze Eleni recht in haar ogen kijken.

Eleni schudde haar hoofd, draaide zich om en ging naar huis. Ze had het wel gehad met Gitta.

Druk, druk, druk

‘Volgende week is Laetitia jarig’, had Veerle gezegd.

Eleni piekerde zich suf. Ik moet en ik zal een glimlach op haar gezicht krijgen! dacht ze. Maar hoe? Zou ze graag snoepen? Nee, geen goed idee, Veerle heeft me verteld dat Laetitia moeilijk harde dingen kan eten. Ze moet alles in kleine stukjes krijgen ... Een cd’tje misschien? Het nieuwe van Robbie Williams vind ik wel goed. Maar Laetitia houdt eigenlijk alleen maar van zeegeluiden en krijsende meeuwen ... Een leuk T-shirt? Nee, Laetitia draagt altijd kleren die Veerle voor haar uitkiest. Dat kan ze zelf niet ...

Toen Eleni thuiskwam, zat haar vader aan de keukentafel te schudden van het lachen. Met grote gebaren vertelde hij haar moeder een verhaal terwijl ze met een lepel in een grote pan soep stond te roeren. Het rook heerlijk in de keuken.

‘En toen ging die vrachtwagen open, schat!’ brulde hij. ‘Je had Karel moeten zien staan!’ Hij kletste op zijn dijen van het lachen. Karel was de grote baas en ze lieten op het werk geen kans onbenut om de draak met hem te steken. ‘Hij was bedolven onder de piepschuimbolletjes!’ De tranen liepen ondertussen over zijn wangen. Hij zag vast dat beeld weer voor zich en zou het nooit vergeten.

‘Piepschuimbolletjes?’ vroeg Eleni.

‘Ja, schat, piepschuimbolletjes! Toen de deur van de vrachtwagen openging, stroomden die eruit. Karel leek wel een eskimo!’ Hij droogde zijn tranen met een grote zakdoek.

‘En wat hebben ze gedaan met dat piepschuim?’ vroeg Eleni.

Hij keek haar aan en schoot weer in de lach. ‘Ze probeerden dat op te vegen, maar doordat het bolletjes waren, was dat bijzonder moeilijk!’ Hij hikte van het lachen. ‘Toen ik naar huis kwam, hadden ze eindelijk alles in grote zakken kunnen stoppen ...’

Opeens kreeg Eleni een idee. ‘Papa, ik zou graag een paar van die zakken hebben ...’

Haar ogen twinkelden. Ze vond het een schitterend idee. Ze zou die glimlach op Laetitia’s gezicht krijgen!

Het kostte haar nog heel wat moeite om haar vader te overtuigen. Hij wilde thuis geen gerotzooi met piepschuim. Maar toen ze hem het hele verhaal had gedaan en hij een paar grote bordes soep had uitgelepeld, gaf hij toch toe.

Eleni zat de hele week in haar kamer. Ze kwam alleen nog naar beneden om te eten en om op tv naar Jim te kijken. Tussendoor belde ze met Veerle om af te spreken hoe ze alles zouden organiseren. Laetitia mocht helemaal niets te weten komen. Het moest een grote verrassing worden.

Soms vond Eleni het jammer dat Gitta er niet was. Dan hadden ze samen kunnen knutselen en ondertussen een heleboel lol hebben. Maar blijkbaar wilde Gitta dat niet meer. Sinds die dag in het park hadden ze elkaar niet meer gehoord of gezien. Terwijl ze anders in de vakantie urenlang samen over de dijk struinden.

Toen alles klaar was, had Eleni alleen de lamp nog nodig. Haar vader hielp haar om die van de garage naar haar kamer te zeulen en daar te installeren.

‘Waar zat ik toch met mijn gedachten toen ik met dat gekke plan instemde!’ zei hij toen hij haar kamer zag.

Maar Eleni's moeder zag dat anders. 'Ze is er een hele week zoet mee geweest', zei ze. 'En ze gaat iemand ontzettend gelukkig maken.'

Toen knikte haar vader maar en hij aaide Eleni over haar bol.

Volmaakt gelukkig?

De laatste zaterdag van juli fietste Eleni naar 'De Stroming'. Nu stak ze zelfs haar tong uit naar het leeuwenkopje: het brulde al lang niet meer als ze langskwam.

Laetitia had een bloem in haar haar en droeg voor de gelegenheid een nieuw bloesje.

'Wat zie je er leuk uit!' zei Eleni. 'Gelukkige verjaardag, Laetitia!'

Ze wist niet zeker of Laetitia wel wist wat een verjaardag was. Wanneer ze geboren was, wist ze heel zeker niet. 'Dat is niet erg', had Veerle gezegd. 'Ze hoeft niet te weten waarom het een speciale dag is. Als ze zich die dag bijzonder voelt, is dat meer dan genoeg.'

Eerst aten ze aardbeientaart. Laetitia's lievelingstaart, had Veerle gezegd. Eleni had toen gevraagd hoe ze dat wist. Laetitia kon het immers niet zeggen. 'Als ze iets leuk vindt, wrijft ze met haar hand over haar billen', had Veerle geantwoord.

Eleni kon nauwelijks op haar stoel blijven zitten. Ze wilde dolgraag haar cadeau laten zien.

'Zullen we dan maar?' zei Veerle even later, toen ze zag dat Laetitia geen hap meer door haar keel kon krijgen.

Met z'n drieën reden ze in de oude Volkswagen van Veerle naar Eleni.

Toen ze haar kamer binnengingen, hield Eleni Laetitia's hand vast. 'Het is heel donker in de kamer, maar je moet niet bang zijn', fluisterde ze. 'Zo meteen wordt het erg mooi.'

Ze voelde dat Veerle erbij stond alsof ze Laetitia's tweelingzus was. Ze volgde elke beweging van Laetitia en liet haar voortdurend voelen dat het allemaal goed was. En het was echt goed deze keer.

Eleni stak een geurkaars aan. Daarna zette ze zachte muziek op, die klonk als het ruisen van regen op de bladeren van bomen.

Laetitia en Veerle waren ondertussen op het bed gaan liggen.

'Klaar?' vroeg Eleni.

'Klaar', zei Veerle.

Eleni drukte op de knop van de lamp. Een blauwig licht begon te schijnen en wierp een warme gloed op de meer dan honderd piepschuimbolletjes die aan lange draden aan het plafond hingen.

Laetitia stootte korte klanken uit, als een baby die blij is. Ze grabbelde met haar armen naar de bolletjes, die voortdurend tegen elkaar botsten.

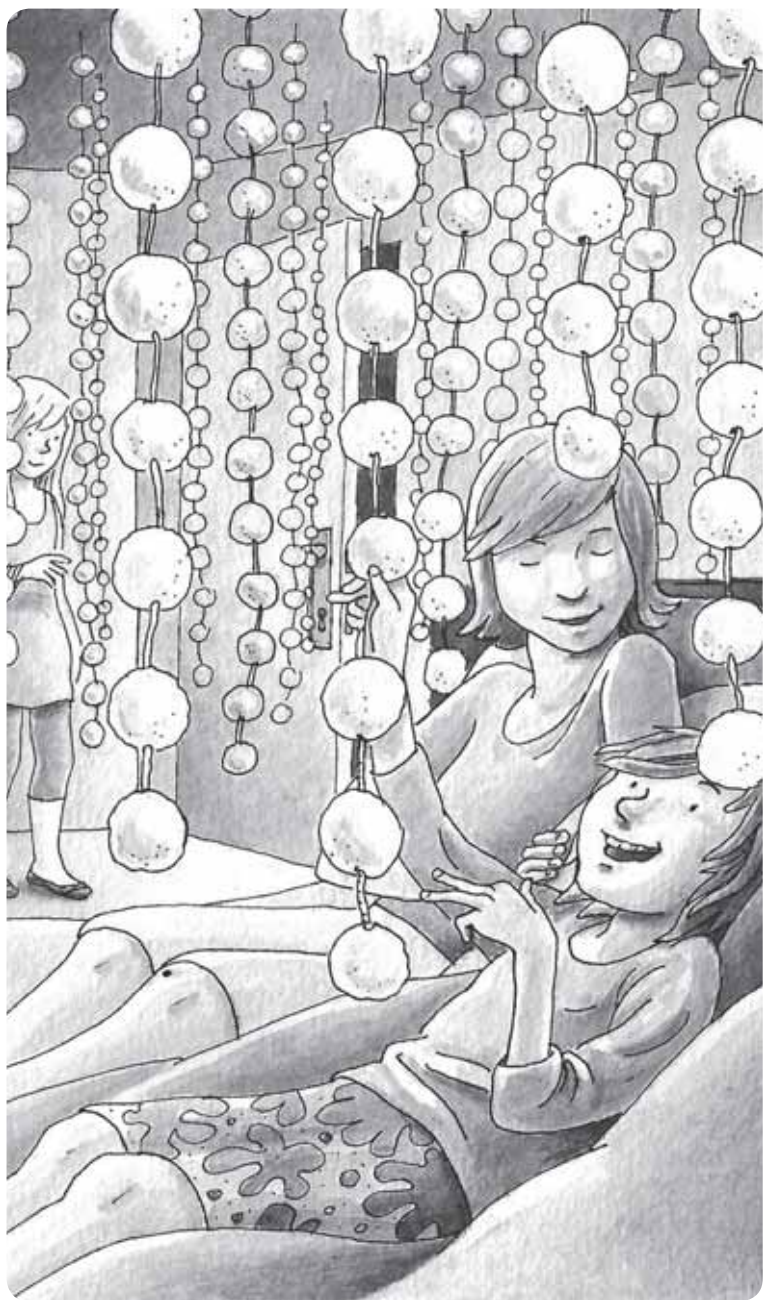
'Alsof ze in een reuzegrote sneeuwbol zit', fluisterde Veerle. 'Je plan is gelukt, Eleni, kijk maar.'

Eleni zag dat Laetitia's lippen vreemd vertrokken en dat haar ogen heen en weer flitsten. Als Eleni heel scherp keek, kon ze er vreugde in herkennen.

'Ze is hier volmaakt gelukkig', glimlachte Veerle.

Toen achteraf alles weer rustig was en Eleni honderduit had kunnen vertellen, beloofde haar vader haar dat hij zou helpen om alles op te ruimen.

In bed zag Eleni dat Gitta geprobeerd had om haar te bellen. Ze had drie oproepen gemist, want ze had het geluid van haar mobieltje afgezet.

Zou er iets aan de hand zijn? vroeg ze zich af. Drie gemiste oproepen ... Maar toen trok ze haar schouders op. Gitta had haar niet meer nodig ...

Maar ergens diep in haar knaagde een muisje een gaatje in de bel van blijdschap die ze had gevoeld. En nog voor ze in slaap viel, voelde ze dat er een heel klein beetje vreugde al verloren was gegaan ...

Ruzie

De dag na Laetitia's verjaardag verscheen Gitta. Ze kwam niet door het tuinhek zoals anders, maar belde aan de voordeur aan. Ze begon te ratelen zodra Eleni de deur opendeed. Ze snifte dat Minoesj dood was, dat Minoesj 's avonds niet naar huis was gekomen en dat ze de volgende dag waren gaan zoeken en dat ze Minoesj hadden gevonden aan de kant van de weg, dood, en dat dat zo erg was en dat zij, Eleni, er niet eens was geweest om haar te troosten en dat dat betekende dat ze geen beste vriendinnen meer konden zijn, want dat beste vriendinnen er altijd, altijd voor elkaar waren.

Zonder ook maar één adempauze stroomde dat allemaal uit haar mond. En toen schreeuwde ze dat ze Eleni nooit meer wilde zien en trok ze de deur met een smak dicht.

Eleni had er geen woord tussen gekregen.

Facebook

Ik verveel me en surf naar het internet. Daar valt altijd wel iets te beleven. Ik ben best trots op mijn Facebook-pagina. Links in de hoek staat er een mooie foto. Zo eentje waarop ik vanonder een lok blond haar speels in de lens kijk. Op de achtergrond staat Gitta, een beetje wazig.

Ze heeft dezelfde foto op haar pagina, maar dan met haar op de voorgrond en ik er wazig achter. We zijn tenslotte harts-vriendinnen. Of moet ik 'was' zeggen?

Ik klik naar haar pagina en kijk verbaasd op. De foto staat er nog steeds. Waarom heeft ze die niet vervangen als ze zo kwaad op me is? Haar openingszin heeft ze wel veranderd. Er staat nu een uitspraak van Bob Marley, die zwarte zanger met zijn rastakapsel: 'De waarheid is dat iedereen je pijn zal doen. Je moet alleen mensen vinden die het waard zijn om voor af te zien.'

Ik klik nog eens om te antwoorden. 'Ben ik het waard?' vraag ik.

Tot de avond moet ik wachten, maar dan komt er een sms'je. Eén enkel woord maar: 'Ja'.

